

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 31, št. 2
FEBRUAR 2011

V TEJ ŠTEVILKI:

- ⇒ SMRT
- ⇒ URŠKA MALOVRH
- ⇒ KULTURA
- ⇒ STATISTIKA 2010

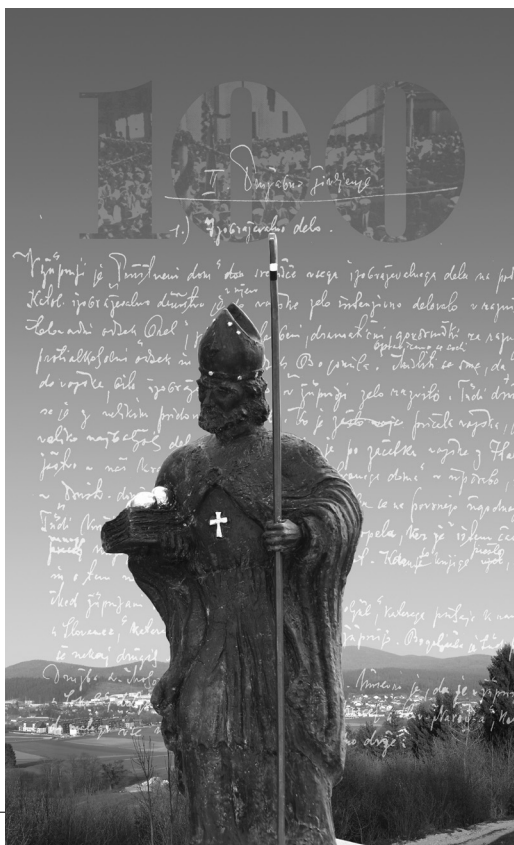
GREH SVETA

Sveto Pismo, Božja Beseda, t.j. Jezus Kristus, me nenehno preseneča. Na moji poti spreobrnjenja, v želji, da bi postal kristjan, me je in me Gospod nagovarja na mnogotere načine. Vedno znova me preseneča s svojo besedo, dogodki, z življenjem v Cerkvi nasploh.

Danes, pred 2. nedeljo med letom, sem prebral v evangeliju, čemu je Jezus prišel na svet. Apostol in evangelist Janez namreč pravi takole: »*Naslednji dan je zagledal Jezusa, da prihaja k njemu, in je rekel: 'Glejte, Božje Jagnje, ki odvzema*

greh sveta.«

Torej je Jezus prišel odvzeti greh? Kakšen greh? Zanimivo, da Janez ne govori o **grehih** ampak o **grehu**. Ne govori v množini temveč v ednini: greh sveta. Gospod me je razsvetlil, da ta greh ni nič drugega kot resnica, da mi s svojim življenjem trgamo nitke ljubezni, ki jih je On spletel z vsakim izmed nas. Zato smo nesrečni in iščemo ljubezen, veselje, radost, smisel svojega življenja v stvareh tega sveta, zanemarjamo pa Božjo voljo. O tem sem veliko razmišljal in kot pridigar tudi govoril.





FARNI LIST

Danes pa mi je Gospod povedal še nekaj. Dal mi je novo spoznanje, me odvedel korak dalje. V vzporednem mestu sem namreč prebral, kakšne so posledice takega našega ravnanja: *»Mi vsi smo tavalj kakor ovce, obrnili smo se vsak na svojo pot«* (Iz 53,6). Torej je človek kot posameznik in skupnost izgubljen takrat, ko ne izpolnjuje Božje volje. Živi v temi! Ta razkropljeni trop ovac je moralno in etično razpuščeno ljudstvo.

Če je torej Jezus

Kristus prišel na ta svet zato, da odvzame greh sveta, je prišel zato, da obnovi vez ljubezni z Očetom. Da nam – kot posameznikom in celoti – vrne božansko življenje, kjer se nahaja edina sreča.

Pri vsem tem pa mi je Gospod dal pomembno spoznanje: da se to obnavljanje ljubezni in dostojanstva po Kristusu ne vrši tam nekje daleč, pri nekom, temveč tukaj in sedaj, v meni. V mojem srcu. Če je bilo moje vedenje pred leti obrnjeno navzven, na

okolico, v kateri živim, in na ljudi, s katerimi živim, na kazanje s pristom, pa je danes povsem drugače. Resnica, da Jezus Kristus odvzema greh sveta, ki je v pomanjkanju ljubezni, se nahaja v meni. Problem ni v okolju, v katerem živim, problem je moje srce. Gospod me na 2. nedeljo med letom vabi, naj se spreobrnem, naj zapustim greh in verujem evangeliju. Le tu se nahaja prava sreča, življenje in pravi mir.

Drago Žumer

PRAZNUJEMO – SVEČNICA

40 dni po rojstvu Jezusa, kar vselej pade na 2. februar, praznujemo praznik Jezusovega darovanja v templju. Spominjamo se namreč dogodka, ko sta Devica Marija in sveti Jožef po Mojzesovi postavi odnesla novorojenega sina v tempelj v Jeruzalem, da bi se zahvalila Bogu (glej Lukov evangelij 2,22–40).

Ta zapovedani praznik je dobil ime *svečnica*, ker na ta dan po stari navadi po cerkvah blagoslovljamo sveče. Sveča je pomemben krščanski simbol, saj ponazarja uživajočo se Božjo ljubezen: sveča se mora zato, da bi gorela,





topiti, izničiti. Takšni bi morali biti tudi kristjani. Da bi bili luč drugim, moramo umreti sebi. Biti kristjan je darovati se za druge. Seveda pa so v ljudski pobožnosti navzoči še drugi vidiki. Že samo staro slovensko ime za mesec februar, *svečan*, priča o pomembni vlogi svečnice v ljudskem spominu. Sveči, blagoslovljeni na svečnico, se pripisuje posebno moč; ljudje jo imajo zato doma spravljeno in vedno pri roki, da jo prižgejo pri umirajočem. Nekateri prižgejo to svečo tudi ob hudi uri, da bi sveti plamen odgnal grozeče oblake, odvrnil strelo in točo, prižgejo jo tudi ob nevarnosti poplave itn.

Tudi v Logatcu znani pregovor *Marije svečn'ca pr'nese u zeml'e iskr'ca* govori o preobratu; zima se začenja prevešati v pomlad. No, pa morda vendarle ne še tako hitro, kot pove tale ljudska »prerokba«: *Če na svečnico prej od strehe kot od sveče kane, še hujša zima, a dobra letina nastane.*

SMRT – ROJSTVO ZA VEČNOST ?!

Letošnji božič smo v naši družini pričakovali na poseben način. Vse leto 2010 je bilo namreč za našega ata adventni čas – čas pričakovanja, priprave, poln starostnih in zdravstvenih težav. Z bratom sva ga spremljala od bolnišnice do bolnišnice, od zdravnika do zdravnika. A vse to mu ni vzelo volje in veselja do življenja. Z mamo sta dočkala biserno poroko – 60 let skupnega življenja, ki smo jo praznovali konec oktobra. Potem se je stanje bistveno poslabšalo, doživel je lažji srčni infarkt in pljučnico, zmedenost, težko dihanje. Spet je moral v bolnišnico. Ni nam preostalo drugega, kot da nujno poiščemo zanj mesto v Domu, saj je njegova oskrba v domači hiši postala prenaporna. Ni se upiral, odhod v Dom v Postojni je mirno sprejel. Bilo nam je težko, saj smo si vsi v resnici želeli in molili za to, da bi mogel biti do konca doma in da se od tega življenja

poslovi v domači hiši. Upali smo proti upanju, saj so se stvari odvijale vse bolj v nasprotno smer. V Domu v Postojni je dejansko prebil samo tri cele dni. En dan je moral na urgenco zaradi zloma gležnja, da je dobil mavec. Četrty dan pa so ga odpeljli v Ljubljano na intenzivni oddelek Kliničnega centra zaradi oslabelosti srca in zelo oteženega dihanja. Priključili so ga na vse možne aparate in kazalo je, da niti prve noči ne bo preživel. Drugi dan smo govorili z njegovo zdravnico, da ne želimo, da bi bil do konca odvisen od aparatov, da smo on in mi pripravljeni na odhod, če je taka Božja volja. Pred odhodom v Dom v Postojno je namreč prejel vse zakramente (spoved, obhajilo in bolniško maziljenje), saj je to pomembna prelomnica v življenju pa še božični čas se je bližal. Prav to je atu pomagalo, da je zmožgel sprejeti Božjo voljo, kakršnakoli že bo.



FARNI LIST

Zdravnica je razumela našo željo in nam obljubila, da bodo postopoma odklapljali aparate, kolikor bo le mogoče. Tako je po nekaj dneh že samostojno zadihal. Na sveti večer pred božičem je prišel drugi brat iz Kanade direktno z letališča k njemu v bolnišnico. Pogledal ga je s hvaležnim veseljem in s solzo v očeh, saj govoriti ni mogel. Obiski na intenzivnem oddelku so zelo omejeni, a nam so dovolili, da smo bili vsi hkrati pri njem in dlje, kot je običajno dovoljeno. Prebrali smo mu dnevno božjo besedo, zmolili molitve za umirajoče ter nežno zapeli nekaj božičnih pesmi. Vsa soba s težkimi bolniki je zadihala v božičnem vzdušju. Res smo hvaležni zdravnici in zdravstvenemu osebju, ki so nam to izjemo omogočili. Naslednji dan ga je obiskala tudi mama – njegova žena in njegov brat, v nedeljo pa vseh pet otrok, razen ene hčerke iz Nemčije. Spet smo govorili z njegovo zdravnico, ki nam je povedala, da

upanja na izboljšanje ni. Vprašali smo jo, če bi ga lahko vzeli domov, ker si želimo, da se s tega sveta poslovijo v domačem okolju. Vprašanje jo je zelo presenetilo, saj se kaj takega zelo redkokdaj zgodi. Obljubila je, da bo storila vse, kar je možno, da nam ustreže. Nismo vedeli, kako se bo odvijalo naprej, koliko časa bo trajalo. Z Judito sva se dogovorili, da se bova izmenjavali pri njem dan in noč – dokler bo potrebno. Nekje v ozadju se je oglašal dvom, kaj, če se bo vse skupaj predolgo vleklo, ali bomo zmogli. Molitev nam je pomagala ohranjati mir in zaupanje v Božjo pomoč, da nam Bog ne bo naložil pretežkega bremena.

V ponedeljek po božiču, ko smo prišli na obisk, ni bil priključen na noben aparat več. Zdravnica nam je rekla, da lahko uredi prevoz domov naslednji dan, če želimo pa tudi takoj. Odločili smo se za takoj in počakali pri njem, dokler ne pridejo reševalci. Odvilo

se je neverjetno hitro, reševalci so prišli v 20. minutah. Kar pohiteti smo morali, da smo prišli domov pred rešilcem, da se mama ne bi ustrašila, ker je bila sama doma, pa še njegova postelja ni bila povsem pripravljena.

Prihod domov je bil zanj kot balzam. Veselje in srečo smo videli v njegovem pogledu, ki ga ne bomo nikdar pozabili. Vsak večer smo se vsi domači pri njem zbrali in molili ter prepevali božične pesmi. V torek zvečer smo poskrbeli, da ga je obiskala njegova sestra, s katero že dalj časa nista govorila. S pogledom brez besed ji je izrazil spravo in odpuščanje vseh zamer. V sredo zvečer pa je prišla še hčerka iz Nemčije. Z dolgim, nepremičnim pogledom nam je povedal, kako je vesel, da jo je dočakal. To noč – v četrtek, zgodaj zjutraj, se je poslovil, mirno zaspal in odšel v Očetovo naročje, spravljen z Bogom in ljudmi. Za zadnjo noč si je izbral svojega angela varuha – hčerko





Judito, da je bila ob njem do zadnjega diha, jaz pa sem imela priložnost, da sem pomagala pripraviti njegovo telo za zadnjo pot. Ob njegovem slovesu sem občutila velik mir in hvaležnost za vse, kar smo doživeli z njim v zadnjih dneh; kako čudovito se je uresničil Božji načrt, ki ga nismo poznali vnaprej, a smo vanj zaupali. Kako blagodejen je občutek in zavest, da si naredil vse, kar je v danem trenutku mogoče, tako kot čutiš, da je prav. Da premagaš strah in ozire, kaj bodo mislili in rekli drugi ljudje. Ni lepšega občutka kot zavest in spoznanje, da si ravnal pravilno po svoji človeški in krščanski vesti.

Tudi pogreb, ki je bil že naslednji dan zaradi novoletnih praznikov, je bil veličasten. V poslovilni vežici je ležal ves umirjen in spokojen, z zadovoljnim izrazom na obrazu. Blaga skrivnostno-vesela božična glasba ni vzbujala žalosti, pač pa globoko hvaležnost za skrivnost življenja,

ki sega preko praga smrti. Žarki sonca, ki so posijali na krsto pri blagoslovu pred odhodom na zadnjo pot do cerkve, so simbolično pokazali povezavo med nebom in zemljo, med zemeljskim in nebeškim. Slovo in pogreb so čudovito polepšale sestre uršulinke s svojim petjem. Prav zaključna pesem na grobu pa najlepše izraža moje razpoloženje:

*»Kadar sonce gre
za goro,/mislim jaz na
svojo smrt./Ko me iz
solzne bo doline/ Bog
presadil v Božji vrt./
Takrat meni se razgrne
čudovite sreče kraj./
zadnja solza se utrne./
srečen bom na vekomaj./*

*Kot večerna zarja
zgine/s svetlim soncem
za goro,/vse na zemlji
zame mine,/ko se vr-
nem tja v nebo./Takrat
meni se razgrne .../*

*Vse bridkosti, vse
trpljenje/takrat bo po-
zabljeno/in najmanjše
dobro delo/stokrat
bo poplačano./Takrat
meni se razgrne ...«/*

Ali bi v veri v

resničnost teh besed človek lahko žaloval ob odhodu ljubljene- ga človeka v polnost življenja v Očetovem naročju? Res bo v domači hiši v naslednjih dneh in tednih nastala praznina, a tolaži nas misel, da je naš ata že dosegel cilj, katerega si želimo tudi vsi ostali. Zanj veljajo besede sv. Pavla: »Dober boj sem dobojeval, tek dokončal, vero ohranil.« Bog daj, da bi to veljalo tudi za vsakega izmed nas ob koncu naših zemeljskih dni.

Ni vedno in vsakemu dano tako spoznanje in priložnost, a drug od drugega se učimo in ob novi priložnosti lahko ravnamo drugače. S tem namenom je tudi nastal ta zapis. Umiranje in smrt je v današnjem času bolj kot ne strašljiva, neprijetna in nezaželen tema. Vsi pa se bomo z njo neizbežno srečali. Od nas je odvisno, kako jo bomo doživljali – po sili razmer ali zavestno pripravljeno – z Božjo pomočjo.

Estera



URŠKA MALOVRH in njena dela, ki naj ne bi bila pozabljena



Njena zgodba se začenja takole:

G. Alojzij Velkavrh, priseljen v Logatec iz Žažarja, je s svojo ženo iskal nekoga, ki bi pazil na njune štiri otroke, saj sta bila, on kot organist in učitelj glasbe, ona kot učiteljica v osnovni šoli, zelo zaposlena. V svojem kraju je vprašal očeta Urške, mama ji je namreč že v otroških letih umrla, če bi ji dovolil biti varuška njunih otrok. Po očetovem privoljenju je tako prišla v Logatec kot 13-letna deklica. Njeno delo je bilo sprva res vezano le na družino Velkavrh oz. na njune otroke, s katerimi se je igrala in jih tako tudi pazila. Kmalu jim je

začela tudi kuhati, šivati, peči. Vse to se je razširilo na celo družino. Pri hiši je skrbela za red, čistočo, toploto in druga gospodinjska dela, ki jih je bilo treba postoriti. Pri hiši je bila lepo sprejeta in tudi sama se je počutila kot del njihove družine.

Njena dela so se po Božji previdnosti razširila tudi na cerkev. Družina Velkavrh, pri katerih je Urška živela, je stanovala v hiši, ki je bila last dolnjelogaške cerkve. Oni so bili tisti, ki so dolga leta oskrbovali cerkev s hostijami. Doma so imeli strojček, kjer so jih pekli. Tudi Urška jih je začela peči in z delom nadaljevala celih 55 let. Te hostije pa niso bile namenjene le dolnjelogaški cerkvi, temveč tudi gornjelogaški in vrhniški. Ker se vsega ni dalo postoriti čez dan, je žrtvovala tudi mnogo noči, da je izdelala določeno število hostij. Vsako posebej, ko so bile pečene, je bilo treba ročno obstriči. Poleg tega je sama kupovala moko, ki je bila potrebna za

peko hostij.

Preden je v zvonik prišla elektrika, je Urška vsak dan, točno ob 15:20, ročno navila cerkveno uro. To je počela 23 let. Ko smo že pri zvoniku, naj omenim, da je tudi zvonila, in sicer, če je kdo umrl, za Ave Marijo in za k maši. Zelo rada je čistila cerkev in klopi v njej. Celo leseni pod je 1x letno odnesla za cerkev in ga temeljito zribala. Zlasti pri lestencu, ki danes visi nad oltarjem, je bila natančna, saj je obrisala vsako koraldico posebej. Čistila je kipe, svetnike, slike, svečnike. Skupaj z Marico Blažič je skrbela tudi za prtičke in sveče na oltarju ter za cvetje v cerkvi.

Ob vsem tem se je spoznala tudi na »korovske« zadeve. Več kot 25 let je namreč gonila meh, da so orgle dale glas. Tega s takim občutkom ni znal nihče drug. Pripravljala in pospravljala je note, za vsako pesem je tako le ona vedela, kje jo je moč najhitreje najti, če se je dirigent spomnil





med mašo, katero pesem bi peli.

In še nekaj, kar ni vezano ne na delo pri družini Velkavrh ne v cerkvi, temveč na godbo. Kasneje je svoje prostore dobila v tej isti hiši tudi godba. In ona se je zavzela tudi za to, da je godbenikom čistila inštrumente in jim pred vajami ogrela prostor. Prav tako je imel svoj prostor v tej hiši tudi Oktet, kateremu je tudi pred vajami ogrela sobo. Slednji so se ji za vsa dejanja tudi zahvalili, in sicer tako, da so ji prišli v Dom starejših ob 90-letnici življenja voščit s pesmijo.

Vsa ta dela je opravljala z zanosom, brez odpora, v veri. Enostavno povedano, ni imela svojega življenja zase, temveč vedno le za druge, vedno je bila na razpolago za vsa dela. Sedaj je Urška stara že 91 let in je zdrava, čila, vedra, vesela in živi v Domu starejših v Grapovčniku in ve, da se ima le Bogu zahvaliti za takšno lepo starost.

Tina Hrovatič

ZA KULTURNI VSAK DAN

O kulturi, tudi naši in slovenski razpravljajo mnogi. Kar vsi pa vsak po svoje se imamo za »kulturne«. Nihče noče biti ne-kulturnen. To bi pomenilo biti manj vreden in manj spoštovan član družbe.

V to razmišljanje se mi vriva misel L. Gosarja (Za širši pogled na kulturo, Družina, 9, 28. 2. 2010), ki me spodbuja k razmisleku, da bomo morali zaživeti bolj kulturno. To pomeni, da bomo razumeli besede, zapisane v Slovarju slovenskega knjižnega jezika, kot ga ta sprejema z razlago pojma kultura. Zapisano je, da je to *skupek dosežkov vrednot človeške družbe kot rezultat človekovega delovanja in ustvarjanja*. Ali kot je zapisano v Leksikonu Cankarjeve založbe, *je to celota materialnih in nematerialnih stvaritev človeške družbe, tudi omika; oplemenitenost, izpopolnjevanje, zlasti človeških nravi, življenjskega načina in človeškega okolja*.

Tako široko pojmo-

vana kultura v najširšem pomenu pa nas obvezuje, da razmislimo o svojem pojmovanju in pogledih na vse, kar nas obdaja, na zemljo in ljudi. Tako se kot kristjani, ki naj bi živeli v skladu s sprejetimi božjimi zakoni, najdemo pred dejstvom, da sprejemamo pojmovanje *živeti kulturo* podobno kot vsi ljudje, ki se proglašamo, da smo kulturni.

Povsem sprejemljivo se mi zdi, da kristjanovo razumevanje *zaživeti kulturno* pomeni sprejeti najpomembnejšo zapoved, ljubiti – sprejeti Boga, vse ljudi in tudi samega sebe. To pomeni, da si bomo morali prizadevati za tako vsebino življenja, da bo naše življenje vedno služilo resnični blaginji človeka. To naj bi temeljilo na sprejetih vrednotah, ki izhajajo iz začetkov naše vere. Razumeti besede apostola Pavla »Kdor ljubi bližnjega, je izpolnil postavo /.../, ljubezen je torej izpolnitev postave« (Rim 13, 8-10).

Pa ostanimo pri





naši vsakdanji »kulturi« bivanja, medsebojnih odnosih in ustvarjanju. Na to zadnje, razumevanje pojma *ustvarjanje*, se najpogosteje spomnimo, ko govorimo o vsakdanji kulturi. Zato smo si celo izbrali osmi februar za dan kulture. Takrat se spomnimo tudi na Franceta Prešerna. Njegovo delo obsega različne zvrsti lirskega in epskega pesništva, pomeni vzpon in doslej najvišji dosežek slovenske poezije. Prav je tako. Ostane pa nam vprašanje, ali si s posameznikom dovolj prizadevamo zato, da bi vsi zaživel bolj kulturno v najširšem pomenu te besede! Praški nadškof Miroslav Vilk bi še dodal, *naj preje evangeliziramo sebe* (A. Rebula, Koraki apostolskih sandal, Mohorjeva založba, 1993).

Prebiranje pred leti zapisanega pa še vedno nič manj našemu času primerne članka *Kultivirati svoj rovt* (Miha Naglič, Delo, 4. marec 1995) me potrjuje v iskanju odgovora na vprašanje, ali si bomo znali najti odgovore na

izzive, ki nam jih ponuja svet s svojimi intelektualnimi in kulturnimi razsežnostmi, ali pa bomo zaprti v ozko, samozadovoljno razmišljanje, ki okvirja samo preživetje.

Kulturen je lahko tudi spoštljiv odnos do naših zapuščenih domov, ki jih je nanizal slikar Rafael Trpin z Idrijskega. S svojo trpko pripovedjo je v nas vzbudil svojevrstno razsežnost našega (ne) kulturnega odnosa do našega okolja in grajene dediščine nasploh.

Naj se na koncu tega razmisleka še enkrat spomnimo velikega pesnika s pesmijo F. Levstika, prebrano pred mnogimi leti ob pesnikovem grobu.:

*/.../ Al tvoj pepel naj
tihi mir pokriva,
da ravno hitro vzet
veliko si končal,
dokler svoj jezik bo
Slovan poznal,
bo srce tvoja struna
mila mu budila.*

*Iz pesmarice Dr. J.
R. Razlag, Maribor 1872*

Pavel Mihevc

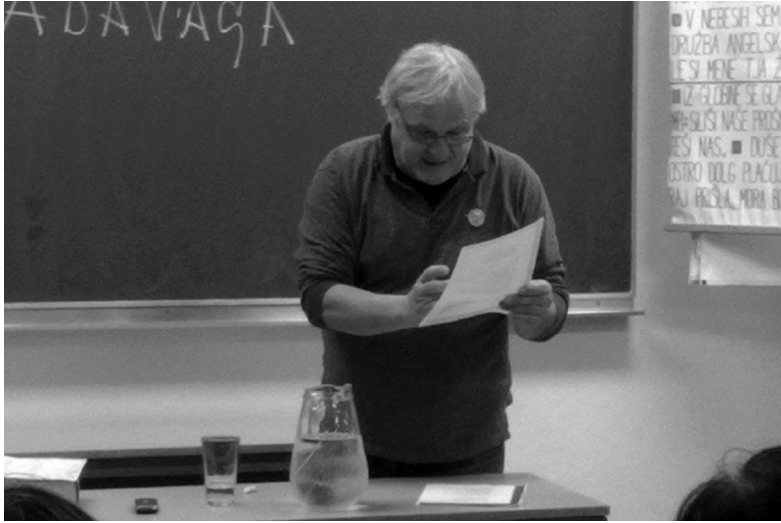
DELAVNICE ZA BRANJE BOŽJE BESEDE

V novembru 2010 sem g. župniku omenil, da sem se že pred časom pogovarjal z g. Pavletom Ravnohribom za vodenje delavnic za branje Božje besede. G. Pavle se je takoj strinjal in omenil, da bi delavnice lahko pripravil skupaj z g. Jožetom Faganelom, vendar slednjemu čas tega ni dopuščal. Tako smo se dogovorili za prvo od treh delavnic (18. novembra 2010).

Na prvi delavnici se nas je zbralo okoli 45. Pričeli smo z molitvijo, prav tako končali, saj smo se zbrali v Gospodovem imenu.

Podana je bila vsebina, kašen naj bo prihod k ambonu, kakšen naj bo priklon, ne nazadnje, kako je priporočljivo, da smo oblečeni. V nadaljevanju smo razdelili besedilo iz pisma apostola Pavla in besedilo psalma, katera smo drug za drugim, glasno, vrstico za vrstico prebiral in se učili pravilnega poudarjanja besed,





ponovili smo, katera naglasna znamenja kaj pomenijo; predvsem pa smo v dolgih stavkih, ki so za apostola Pavla značilni, iskali sporočilo, da bo poslušalec zaznal oznanilo Božje besede, kar je bil tudi namen vseh delavnic.

Na koncu prvega srečanja smo razdelili tudi list, na katerem je bil sklop govornih vaj, besed, ki nam pomagajo, da je naše branje tekoče in s katerimi si pomagamo, da sogrejemo »govorni aparat«.

Druga delavnica je bila 26. novembra, tretja pa 9. januarja 2011. Na eni in drugi se nas je vsakič zbralo okoli 25. Na omenjenih srečanjih smo od bralca

do bralca vadili branje. G. Pavle je vsakega posebej bodisi pohvalil bodisi povedal, razložil kaj in kako popraviti. Svoja mnenja smo podajali tudi udeleženci. G. župnik in g. Drago pa sta odkrivala liturgični vidik; tako smo bogatili drug drugega. Naj omenim, da je delo na delavnicah pri bralcih obrodilo sadove, ki jih je že zaznati pri branju Božje besede.

Udeleženci so bili zadovoljni, saj so veliko pridobili; nekateri so predlagali, da bi se dobili vsaj enkrat letno in z g. Ravnohribom obnovili, utrdili in razširili svoje znanje.

Simon Istenič

DELA USMILJENJA IN LETO DOBRODELNOSTI

Leto dobrodelnosti nas nagiba k opravljanju različnih dobrih del. Poznamo sedem telesnih del in sedem duhovnih del usmiljenja. Današnji čas pogosto bolj pogrēša in potrebuje duhovna kakor pa telesna dela usmiljenja. Duhovna dela usmiljenja so: grešnike svariti, zmotne učiti, dvomljivcem svetovati, žalostne tolažiti, krivico prenašati, žalivcem odpustiti, za žive in mrtve Boga prositi.

»Pridite, poslušajte in bom povedal, vsi, ki se Boga bojite, kaj je storil moji duši!« (Ps 66,16)

O delih usmiljenja bo govoril dr. Jurij Bizjak, koprski pomožni škof.

***Predavanje bo 10.
februarja 2011 v
veliki veroučni
učilnici ob 19. uri.***

Prisrčno vabljeni!





FARNI LIST

STATISTIKA ZA LETO 2010

Ali veš, kako se stopnjuje LAŽ? LAŽ, OBREKOVANJE, STATISTIKA. Statistika je številčni prikaz nekega delovanja in če hočeš neko stvar prikazati statistično pozitivno, je treba govoriti v odstotkih.

Pred leti, ko je v Hotedršici za Antonovo nedeljo prihajal škof Stanko Lenič in z njim rektor semenišča, g. Janez Oražem, je ta vedno šel v spovednico. Po maši reče g. župniku Jožetu Lušinu: »Jože, letos pa je bilo 100 % več moških pri sv. spovedi kot lani.« »A res! Koliko pa jih je bilo?« Spovednik Janez Oražem je rekel: »Lani je bil eden, letos pa dva.« Statistika pove le zunanje spremembe, ne more pa pokazati duhovnega stanja. Včasih pa tudi številke nekaj povedo. Zato jih navajamo.

V letu 2010 je bilo krščenih 37 otrok, 14 deklic in 23 dečkov. Leto prej je bilo krščenih 47 otrok.

K prvemu obhajilu je pristopilo 35 otrok, 12 deklic in 23 dečkov. Sv. birmo je prejelo 43 otrok, 22 deklet in 21 fantov. Zakrament sv. zakona je sprejelo 9 parov.

Zanimivi so podatki o umrlih. V letu 2010 je umrlo 27 faranov, in to kar 7 pred 60. letom starosti. 12 žensk in 15 moških. Od teh jih kar 10 ni prejelo zakramentov – sv. spovedi, maziljenja in sv. obhajila. Zato je primerno, da vas opozorim in spodbudim, da omogočite sorodniku, da prejme zakramente doma ali preden gre v bolnišnico. Če pa je ta odhod tako nujen, da ni mogoče poklicati duhovnika, to storite v bolnišnici na oddelku, kjer bodo sestre rade poklicale bolniškega duhovnika.

Vzrok smrti: 13-krat rak, 9-krat kap ali odpoved srca, 2-krat starostna oslabelost, 1-krat prometna nesreča, 1-krat možganska krvavitev.

Prejemanje sv. obhajila: v letu 2010 je bilo razdeljenih 60.000 obhajil. Vprašanje pa je, kako smo pripravljeni na sv. obhajilo! Sv. obhajila ne morejo prejeti:

- ⇒ *cerkveno poročeni in ločeni ter ponovno vezani ali civilno poročeni;*
- ⇒ *v težkem grehu sovraštva s sorodnikom, sosedom ali s sodelavcem;*
- ⇒ *ob poroki ali pogrebu sorodnika, brez sv. spovedi niti na veliko noč ali na božič.*

Evharistija je znamenje EDINOSTI in LJUBEZNI do Boga in do bližnjega, zato moramo sprejeti sv. obhajilo le v tej dimenziji. Sv. obhajilo je zakrament živih, če pa smo v velikem grehu, smo mrtvi, zato moramo pri sv. spovedi sprejeti Božje usmiljenje in ljubezen, da nas Kristus spet oživi.

Župnik J. K.





VINKO VODOPIVEC – 2. DEL

V ljudsko šolo je hodil do leta 1890 v Podgori. Tu je večkrat obiskoval svojo teto na Sveti gori. Rad si je ogledoval oltarje in poslušal orgle pa tudi narava ob poti ga je pogosto navduševala. Tako se je že v mladih letih od kosa naučil žvižgati. Doma pa je najraje opazoval svojega očeta, ko je igral na harmonij. Oče je imel sicer harmonij zaklenjen in ključ skrbno pospravljen, a Vinkovi radovednosti ga ni bilo moč skriti tako, da ga ne bi našel. Kadar očeta ni bilo doma, si je skrivoma privoščil iz harmonija izvabljeni prve melodije. Nekoč se je oče vrnil domov prej kot sicer in ga zalotil pri skrivnem muziciranju. Bil je zelo presenečen in navdušen nad sinom. Ni ga kaznoval, kot je pričakoval Vinko, ampak ga je prijazno vprašal, če bi se rad učil igrati. Vinko je napol v strahu prikimal in oče mu je prinesel prvo vadnico. Tako je kar pri očetu začel glasbeno šolo, ko je imel deset let. Čez dve leti je že gladko igral in spremljal cerkveni pevski zbor v Podgori.

Oče ga je v želji izkoristiti njegovo nadarje-

nost poslal v gimnazijo v Gorico. Stanoval je v wendemberškem dijaškem semenišču, kjer je bil ravnatelj zelo naklonjen glasbi. Vinko se je začel učiti violino, v šolskem orkestru pa je igral violo, ker je ni hotel nihče drug, on pa se je vdal in voljno sprejel ta instrument, ki mu ni delal težav, saj je zelo podoben violini. Istočasno se je učil tudi klavir in je svoje učenje jemal tako resno, da je hodil tudi med počitnicami od doma peš v semenišče in tam vadil tudi po osem ur dnevno. Po takih vajah so ga bolele roke, poleg tega pa je imel še težave zaradi kratkih prstov. A volje ni izgubil. Ravnatelj semenišča je gojencem kupoval note, Vinko pa jih je prepisoval in se tako dobro spoznal z ustrojem malega orkestra. Ker se je vedno več gojencev navduševalo, da bi igrali v tem orkestru, so prosili ravnatelja, da bi jim nabavil še kaj instrumentov. Ti so bili izredno dragi in praktično nedostopni. Vprašal je stolnega župnika, če imajo v arhivu kaj sta-



rih instrumentov, in ta mu jih je nekaj poslal. Bili so v zelo slabem stanju. Dijaki so jih očistili, ravnatelj jim je dal nekaj denarja za strune, kar pa je manjkalo, so dali sami. Tako se je orkester razširil. Igrali so narodne pesmi, razne marše in tudi nekaj čeških skladb. Vsako leto so pripravili več koncertov za povabljenе goste.

Že v gimnaziji se je lotil tudi komponiranja. Njegova prva pesem »Večer« na besedilo Josipa Stritarja je nastala v tretjem letniku, ko je imel petnajst let. V skladbi se pozna pomanjkanje znanja harmonije in kontrapunkta, a je čutiti melodičnost in toplino, kakršni sta značilni za njegova poznejša dela.

(Se nadaljuje.)

Boštjan Verdinek





KOLEDAR FEBRUAR 2011

1. februar – ob 19. uri srečanje voditeljev birmanskih skupin;

2. februar – **SVEČNICA**, sv. maša ob 10. in 18. uri. Ob 10. uri blagoslov sveč;

4. februar – obisk bolnikov; po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri srečanje mladine in vaje za člane MePZ;

5. februar – od 16.–18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;

6. februar – 5. nedelja med letom, sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri večernice; **ob 15. uri dobrodelni koncert KARITAS**; ob 20. uri srečanje članov 1. zakonske skupine;

7. februar – po sv. maši srečanje članov KARITAS; ob 20. uri srečanje KATEHETOV;

8. februar – **kulturni dan**; ob 19. uri srečanje birmancev in staršev;

11. februar – *Lurška mati Božja, če bo ugodno vreme, bo procesija na trgu in maziljenje bolnikov med sv. mašo*. Po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri srečanje mladine in vaje za člane MePZ;

12. februar – od 16.–18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;

13. februar – 6. nedelja med letom, sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri večernice; ob 20. uri srečanje članov 2. zakonske skupine;

14. februar – ob 19. uri srečanje članov ŽPS;

15. februar – ob 19. uri srečanje birmancev in staršev;

18. februar – po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri srečanje mladine in vaje za člane MePZ;

19. februar – od 16.–18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;

20. februar – 7. nedelja med letom, sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri večernice in srečanje birmancev in bistrov; ob 20. uri srečanje članov 3. zakonske skupine;

21. februar – ob 20. uri priprava na sv. krst;

25. februar – po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri srečanje mladine in vaje članov MePZ;

26. februar – ob 16.–18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;

27. februar – 8. nedelja med letom, sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri večernice; ob 20. uri srečanje članov 4. zakonske skupine.